

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :

Για την Ελλάδα Δρ. 10.—Για το Έξωτερικό Δρ. 10

10 λεπτά το κάθε φύλλο λεπτά 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στα κίβκια της Πλατείας Συντάγματος, Όμοιοτας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Οφθαλματρείο) Σταθμού ύπογειου Σιδηροδρόμου (Όμόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή (Πλατεία Στουρνάρα, Έξάρχεια) και στο βιβλιοπωλείο « Έστιας » Γ. Κολάρου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΠΟΜΦΟΥΓΕΣ

Ήσαν και διεπράγησαν! Τò λέμε για κείνους τούς άφελείς που πιστέψανε για μιá στιγμή πώς οι πατέρες του έθνους θάφηναν τάερολογήματα και θά κοίταζαν μιá ώρ' άρχήτερα να ξεμπερδέψουν με τά φορολογικά και στρατιωτικά νομοσχέδια, για να δώσουν στην Κυβέρνηση τάπαιτούμενα μέσα για τής χώρας την άμυνα.

Ύστερ' από τò λόγο του κ. Θεοτόκη κι' από τά κροκοδείλια δάκρυα του κ. Δεληγιάννη, αυτό μäs εφώναζαν όλες οι έφημερίδες, οι πατριωτικώτατες: « Κάθε ώρα που χάνεται σέ

λόγους και σέ συζητήσεις, αφαιρείται από την ζωή του έθνους! Έργα, Έργα!»

Κ' εξακολουθούσαν πρώτες αυτές τά λόγια. Κ' οι βουλευτές δέν ήμπορούσαν παρά να μιμηθούν τò παράδειγμά τους. Κι' ο λαός, ο μακάριος λαός, τρέφεται τόσες μέρες τώρα μ' άέρα καθουρντιστό και περιμένει, όπως πάντοτε, να τού αναδιοργανώσουν οι έκλεχτοί του τò στρατό και να τού φέρουν την εύημερία—που όλο τού την τάζουν, μά ποτέ δέν τού την φέρνουν—μονάχα με τά παχειά τους λόγια.

Έμεις—κι' άς μäs πόνε και πάλι προδότες οι πατριωτικώτατοι κ. κ. Γιολντάσηδες και οι λοιποί έθνόπληκτοι πατσαβουρογράφοι—ποτέ δέν ελπίσαμε πώς μπορεί να βγή τίποτε άγαθò από Βουλή βουτηγμένη ίσα με τò λαιμό στο ρουσφέτι, από δημοσιογραφία που έναν άγώνα εύγενή αναγνωρίζει, τόν άγώνα τής πρώτης κυκλοφορίας, κι' από Κυβέρνηση που από τή μιá μεριά φωνάζει πώς έρχεται να εφάρμωσή έθνικò πρόγραμμα κι' από την άλλη άσχολεύεται από τò πρωί ίσα με τò βράδυ με τά προσωπικά ζητήματα, με μεταθέσεις, παύσεις και διορισμούς.

Μπορεί να μäs έβρισε ο Σιλβεστρέλλι. Μά ήταν ξένος τò κάτω κάτω κ' έπειτα δέν ήταν κ' ύποχρεωμένος να μäs θαυμάση, αφού μάλιστα και μεις οι ίδιοι δέν τού δώσαμε καμμιά άφορμή θαυμασμού, όσο καιρò έμεινε σιμά μäs και μελετούσε τά χάλια μäs Δέν μäs λέτε όμως, παρακαλούμε, τί άλλο κάνουν οι περίφημοι πατριώτες παρά να βρίζουν μέρα νύχτα την πατρίδα με τά καμώματά τους;

Θέλεις μήλον έπαρς, θέλεις άχλάδιν. Θέλεις την Βουλή κοίταξε, θέλεις τόν τύπο, θέλεις τò Πανεπιστήμιο, ό,τι διάβολο θέλεις επί τέλους. Άπ' όλες τις μεριές ένας άγώνας γίνεται, να στηλωθή τò θεόρατο άγαλμα τής έθνικής Βριστιάς που να τò βλέπουν όχι μονάχα όσοι έχουν συμφέρο νάχουν καρφωμένα τά μάτια τους άπάνω μäs, μά κ' οι στραβοί ακόμα.

Στην έθνικη αυτή δουλιά, ή Βουλή είναι ο άρχιμάστορας και μεις οι άλλοι, τά ταπεινά κοπέλια του.

σπουδαιότητα πράξη τού κ. Υπουργού τών Ναυτικών θανατοφόνουμε κατά καθήκον χρονογραφικόν και μεις. Έπήγε την περασμένη εβδομάδα στο Ναύσταθμο. Κι' όχι μονάχα έπήγε, μά και τόν επιθεώρησε. Και τò σπουδαιότερο—έδώ είναι πια πού σασίζει τò μυαλό τού ανθρώπου!—ε ί σ η λ θ ε ν υπό τούς λέβητας τών θωρηκτών.

Οι «Καιροί» τò τελευταίο τò έγραψαν με δικιο θαυμασμό, μά και με μιá φοβερή ανακρίβεια. Μäs είπαν πώς πρώτος και μόνος ο τωρινός Υπουργός εισήλθεν υπό τούς λέβητας τών θωρηκτών, ενφώ και υπό τούς λέβητας τών θωρηκτών και υπό κάθε άλλου είδους λέβητας εισέρχεται πάντοτε ή Πολιτική και τά κάνει θάλασσα.

Ο,ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ

της Βραίλας είχε την καλωσύνη να δημοσιεύσει τò ακόλουθο άρθροκι για τόν «Νουμά».

Η έν Αθήναις εκδομένη συνάδελφος ο «Νουμάς» εισέρχεται εις τò δεύτερον αιώτη έτος. Αξίεπαινον είναι τò θάρρος και ή φιλαλήθεια μεθ' ής ή έν λόγω συνάδελφος εκφράζεται επί τών διαφόρων ζητημάτων μη έμβλέπουσα εις πρόσωπα αλλά από πασιθήςσεως κρινουσα. Έκείνο δι' όπερ λυπούμεθα είναι ότι ή έν λόγω συνάδελφος γράφεται εις τò ψυχαικόν εκείνο γλωσσικόν ιδίωμα όπερ θέλουσι τινες να εσταγάωσι φέροντες ούτω και εις τò κεφάλαιον αυτό μεταξύ τών Έλλήνων τής διχόνοιας, ή τις έβλαψε, βλέπτει και θά βλάπη πάντοτε τò Έθνος. Άς ελπίζωμεν ότι ή συνάδελφος, ή εύχόμεθα πᾶσαν προαγωγήν, θά έννοήση τò κακόν όπερ προσγίνεται εκ τής διχονοίας και θά προτιμήτη την γλώσταν, ήν τò έγγραμματον Πανελλήνιον καθιέρωσε πλέον.

Γράφονται τόσες έφημερίδες στην γλώσσα «ήν τò έγγραμματον Πανελλήνιον καθιέρωσε», ώστε δέν πειράζει αν γραφεται και μιá έφημεριδούλα στην γλώσσα ήν καθιέρωσε τò άγράμματο Πανελλήνιο. Θά μäs τò συχωρέση αυτό ο «Ελεύθερος Λόγος»—πού τόν εύχαριστούμε για τά καλά και τά γκαρδιακά λόγια του—όταν μάλιστα λάβη υπ' όψη του πώς ή γλώσσα ήν τò έγγραμματον κτλ. άρχισε νάπασχολή και την Δικαιοσύνη τής Πατρίδας μäs.

Η Α Π Ω

και ή Έωει δίνει πολύ και παίρνει στις στήλες τών έφημερίδων τώρα με τόν Ρωσο-Γιαπωνέζικο πόλεμον. Όλος ο κόσμος την χάρ' αυτή Γιαπωνία την ξέρει κ' έτσι την λέει. Έμεις όχι. Πρέπει να την

5 ΑΡΧΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΔΟΓΓΟΥ

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

Μετάφραση Έλία Π. Βουτσερίδη

Η'. Νιοί Μεθυμνιώτες θέλοντας να περάσουν τόν τρύγο με ξενομερίτικη διασκέδαση, αφού έρριξαν στη θάλασσα ένα καίκι και κάθισαν στο κουπί τούς δούλους, πέρναγαν γιαλό-γιαλό από τις έξοχες τών Μιτυληνιων, όσες ήταν κοντά στη θάλασσα. Γιατί ή άκρογιαλιά είναι καλολίμνη και στολισμένη μεγαλόπρεπα με σπίτια κ' έχει λουτρά συγκρατητά και περιβάλλει κ' έλση, άλλα φυσικά κ' άλλα φτιασμένα από ανθρώπους. Όλα πιτήδιν για να κατοικιούνται. Κι' όταν έπιασαν στη στεριά κ' άραζαν, δέν έκαναν κανένα κακό παρά άγγίναγαν λογής-λογής διασκέδασες. πότε μ' άγκίστρια κρεμασμένα από καλάμια με ψιλή πετο-

νά ψάρευαν πετρόψαρα από χαμηλό βράχιο. πότε με σκυλιά και με δίχτυα έπιαναν λαγούς πουφρευαν από τζαμπέλια έξικιτίας τού θόρυβου. Κ' ύστερις άρχισαν να κυνηγούν και πουλιά κ' έπιασαν με τά βρόχια άγγιόχηνες και άγγιόπαπιες και τώγια, ως πού ή διασκέδαση τούς γίνονταν ωφελιμη και για τò τραπέζι. Κι' αν είχαν ανάγκη από τίποτις, τόπαιρναν από τούς χωριανούς, πληρόνοντας περισσότερα από όσο άξιζε. Και χρειάζονταν μονάχα ψωμί και κρασί και μέρος για να ζομεινουν. Γιατί δέν τούς φαίνονταν σίγουρο μέσα στο χεινόπορο να μένουν τή νύχτα στη θάλασσα. Γι' αυτό και τò καίκι τόσυραν στη στεριά από τò φόβο τής χειμωνιάτικης νύχτας. Μά κάποιος από τούς χωριανούς, που χρειάζονταν σκονι για να τραβήξει μιá πέτρα που θάλλιονε μ' αυτή τά πατημένα άποτραγήδια, γιατί τò προτητερινό τούχε κοπεί, αφού πήγε κρυφά στη θάλασσα και σίμωσε στο άφύλαχτο καίκι, έλυσε τò παλαμάρι, τόφερε σπίτι του και τò μεταχειρίστηκε σ' ό,τι τού χρειάζονταν.

Θ'. Με τά ξημερώματα λοιπόν οι Μεθυμνιώτες νιοί ζητούσαν τò παλαμάρι, κ' επειδή κανένας δέ μολογούσε την κλεψιά, αφού κατηγορήσαν κομματι τούς σιλευτάδες τους, άρμένιζαν γιαλό-γιαλό κ' όταν τράβηξαν τριάντα στάδις, άράζον στην έξοχή, που κάθονταν ή Χλόη κ' ο Δάφνης. Γιατί τούς φάνηκε πώς

ο κάμπος ήταν καλός για να κυνηγήσουν λαγούς. Κ' επειδή δέν είχαν σκονι για να δέσουν παλαμάρι, έσπρησαν χλωρή λυγαριά από σκονι και μ' αυτή έδεσαν τò καίκι από τή πύμνη στη στεριά. Έπειτα, αφού άπόλυσαν τά σκυλιά να ψάχουν στις στράτες που φαίνονταν πιο βολικές, έστηναν τά δίχτυα. Και τά σκυλιά τρέχοντας με γαυγίσματα φόβισαν τά γίδια κ' αυτά άφίνοντας τά ψηλώματα έτρεξαν περισσότερο κατά τή θάλασσα. Και μη βρίσκοντας τίποτις φαγώσιμο στην άμμουδιά, πήγαν τά πιο ζωηρά κοντά στο καίκι και κατάφαγαν τή χλωρή λυγαριά, που με δαύτη ήταν δεμένο. Ήταν και λίγη φουσκοθαλασσά, γιατί είχε σηκωθή άνεμος από τά βουνα. Κι' έτσι, αφού είχε λυθεί τò καίκακι, γλήγορα τò συνεπήρεν ή κυματοσυμμή και τόφερεν ανοιχτά στο πέλαγο. Κι' όταν τόν νωίωσαν οι Μεθυμνιώτες, άλλοι έτρεχαν κατά τή θάλασσα κ' άλλοι μάζευαν τά σκυλιά και φώναζαν όλοι μαζί για ν' ακούσουν όλοι από τά κοντινά χτήματα και συναχτούν εκεί. Μά δέν έβγαίνει τίποτις γιατί καθως δυνάμονεν ο άνεμος, μ' άκράτητη γληγοράδα τò καίκι σέρνονταν από τò ρέμα. Κι' οι Μεθυμνιώτες, επειδή έχαναν όχι λίγα πράματα, ζητούσαν τò γιδάρη κ' αφού βρήκαν τò Δάφνη τότε χτύπαγαν και τότε γύμνωναν και κάποιος κρατώντας σκυλολούρι τού πισταγωνίαζε τά χέρια για να τόνε δέσει. Φώναζε ο Δάφνης

πούμε 'Ιαπωνία για να ποδείξουμε πως καταγόμαστε από τους αρχαίους Έλληνες. Κ' επειδή σαν πάρομε τον καθήρορο στην κλασικισμάνια, δέν βρασιούμαστε, τής άλλαξαμε τήν πίστη και τόνωμα και τήν είπαμε 'Εώα (σαν να έχουμε χαλασμένα τὰ φωνητικά μὰς ὄργανα) και 'Η 'Απω.

Τὸ τελευταίον ὄνομα τῆς δικαιολογείται κάπως καθὼς ἔλεγε ἕνας χωρατατζής :

— Τὴν λένε, βρε ἀδερφέ, τὴν 'Ιαπωνία α' 'Ιάπων ἔτσι χαϊδεφτικά. Νά, ὅπως λέμε και μεῖς Μίμη τὸ Δημήτηρ και τὴν Εὐφροσύνη Φοφώ !

Τὸ κάτω κάτω τόνωμα δέν ἔχει νὰ κἀνη τίποτε. 'Η 'Απω τὴν γράφουμε οἱ ἐφημερίδες, ἡ 'Εώα, ἡ Γιαπωνία, δέν παύει, και με τὰ τρία ὀνόματά της, νὰ πολεμάει με τὴ Ρωσσία και νὰ δημιουργῆ. Τελευταῖες 'Ωρες, αὐθεντικώτατες κι' ἀκριβέστατες πάντοτε, στὶς ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες. Πόσες μάχες και πόσες ναυμαχίες ἔχουν γίνει ἴσα με τὴν τῶρα στὶς τελευταῖες αὐτὲς ὥρες, δέν περιγράφονται ! Φανταστῆτε ποῦ και τὰ Ρωσικὰ θωρηκτὰ πρὶν τὰ νακαλύψουν ποῦ βρίσκονται οἱ Γιαπωνέζοι, τὰ νακαλύψει ἡ «'Εσπερινή» στὴν «τελευταία ὥρα» τῆς ἀπὸ τὴν περασμένη Δευτέρα και τὰ ἐβύθισε μάλιστα.

Γι' αὐτὸ, λένε, πὼς ἡ Ρωσικὴ Πρεσβεῖα θὰ κἀνη παραστάσεις στὴν 'Ελλ. Κυβέρνηση και θὰ ζητήσῃ νὰ περιοριστοῦν λίγο οἱ ἐφημερίδες, ἀφοῦ με τὶς ἀκριβεῖς εἰδήσεις τους χρησιμεύουν ὡς κατὰ σκοποὶ τῆς Γιαπωνίας. 'Ιδιες παραστάσεις θὰ κἀνη και γιὰ τὸ περίφημο ἱστοριογεωγραφικὸ ἄρθρον τῶν «Καιρῶν», τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζει ὡς μεροληπτικώτατα ὑπὲρ τῶν ἔχθρῶν τῆς.

Γιὰ νὰ εἴμαστε εἰλικρινεῖς πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε πὼς ἡ «'Εστία» μένει, κατὰ τὴ συνήθεια τῆς, πάλι πίσω στὸ ζήτημα αὐτὸ, ἀφοῦ δημοσιεύει τὶς λιγώτερες εἰδήσεις ἀπὸ τὰ φανταστικὰ πεδία τοῦ πολέμου.

ΜΕ ΔΩΔΕΚΑ

σελίδες θὰ βγῆ πάλι ὁ «Νουμάς» τῆς ἄλλης Κυριακῆς. Ἐξὸν ἀπὸ τὴ ταχτικὴ του ὕλη θάχη ἕνα ἄρθρον τῆς δ. Ἀροδαφνούσας γιὰ τὰ Κάρτ-Ποστάλ, ἕνα διήγημα τοῦ κ. Κ. Θεοτόκη «'Ακόμα ;» και «ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν Κούταλη», ριζοσπαστικώτατο, γιὰ τὴν περίφημη ἐκπαίδευσή μας, ποῦ πρέπει νὰ τὸ δια-

ποῦ τότε χτυποῦσαν, και παρακαλοῦσε τοὺς χωρικνοὺς και πρῶτα-πρῶτα τὸ Λάμωνα και τὸ Δρύαντα ἐκράζει γιὰ βοήθεια. Κι' αὐτοὶ τὸν τραβοῦσαν πρὸς τὸ μέρος τους, γιατί ἦταν γερὸ γέρον κι' εἶχαν χέρια δυνατὰ ἀπὸ τὰ σκάψιμο και ζητοῦσαν νὰ δικαιολογηθῆ πρῶτα γιὰ τὰ ὅσα γίνηκαν. Κ' επειδὴ κ' οἱ ἄλλοι ἤθελαν τὰ ἴδια, διορίζουν κριτὴ τὸ Φιλιππὸ τὸ γελαδάρη, γιατί ἦταν ὁ πῶ γέρος ἀπὸ ὅσους ἦταν ἐκεῖ κι' εἶχαν ὄνομα ἀνά μεσα στοὺς χωρικνοὺς γιὰ τὴ μεγάλη του δικαιοσύνη.

Γ' Καὶ πρῶτοι ἀρχισαν τὴν κατηγορία οἱ Μεθυμνιώτες καθαρὰ και συντομα, σὰν εἶχαν γελαδάρη γιὰ κριτὴ.

— Ἡρθίκαμε σὲ τούτους τοὺς κάμπους θέλοντας νὰ κυνηγήσουμε και τὸ καίκι μας λοιπόν, ἀφοῦ τὸ δέσαμε με λυγαριὰ χλωρὰ στὴν ἀρογιαλιά τ' ἀφίσαμε, κ' ἐμεῖς με τὰ σκυλιὰ ζητούσαμε κυνήγι. Στὸ ἀναμεταξύ τὰ γίδια τουτουνοῦ ἔδω, ἀφοῦ κατέβηκαν στὴ θάλασσα, και τὴ λυγαριὰ τῶν ὀλότελα και τὸ καίκι λύνουν. Τὸ εἶδες ποῦ τὸ παράσενε ἡ θάλασσα. με πόσα καλὰ νομίζεις πὼς ἦταν γεμάτο; και πόσα χάθησαν μονομιῆς; και πόσα στολιδιὰ τῶν σκυλιῶν; και πόσα λεφτά; μποροῦσε τινὰς ν' ἀγοράσει τὰ χτήματα τουτουνοῦ ἂν τῆχεν ἐκεῖνα. Γι' αὐτὰ ὅλα θέλουμε νὰ πάρομε σιλλάβο τούτον τὸν κακὸ γιδάρη, ποῦ βόσκει τὰ γίδια στὴ θάλασσα σὰ ναυτικὸς.

βάσουν ὅλ' οἱ δασκαλοθρεμένοι Ρωμιοί, και περισσότερο ἀπ' ὅλους ἐκεῖνοι ποῦ θάποτελέσουν τὸ ἐκπαιδευτικὸ συνέδριο, ἂν ὑποτεθῆ πάντοτε πὼς τὸ περίφημο αὐτὸ συνέδριο, (ποῦ βγῆκε πάνοπλο ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ κ. Βικέλα ὡς ἡ 'Αθηνὰ τὸ πάλαι κτλ.), θὰ σκεφτῆ σοβαρὰ γιὰ τὸ μόνο ζήτημα ποῦ δημιούργησε τὰ τωρινὰ χάλια μας και θὰ μὰς φέρη, ἂν τἀλλάξουμε ἀνθρωπινώτερα, σὲ κάποιο καλύτερο μέλλον.

Τὸ «γράμμα» ἀπὸ τὴν Κούταλη» θὰ ξαφνιασῆ τοὺς παιδαγωγοὺς τῆς ρουτίνας, ἂν καταδεχτοῦν νὰ τὸ διαβάσουν, και θὰ τοὺς ἀποδείξῃ τετραγωνικώτατα πὼς ὅ,τι κάνουν ὡς τὴν τῶρα τίποτ' ἄλλο δέν εἶναι παρὰ ἀντιπαιδαγωγικὴ και ἀντιπατριωτικὴ δουλιὰ, ἀνεύθυνη πάντοτε ἀφοῦ δέν βρέθηκε ἀκόμα κανένας Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας νὰ τοὺς ζητήσῃ λόγο και νὰ τοὺς ἀνοίξῃ τὰ δασκαλοσκοτισμένα μάτια τους.

Στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς θάβαν κι' ὁ Ὀνειροκρίτης τοῦ «Νουμά» γραμμένος ἀπὸ τὴ Γ λ ω σ σ ι τ σ α.

ΓΡΑΦΟΥΝΤΑΙ

ἀνοήσιες και στὴ δημοτικὴ γλῶσσα. Δέν τὸ κρύβουμε. Μάλιστα ἕνας ἀγῶνας γλωσσολογικὸς ποῦ ἀνοίξε τελευταῖα στὴ «Θεσσαλία» τοῦ Βόλου, διεξήχθη, ὅπως λέν οἱ δασκάλοι, με δημοτικὲς λέξεις και με δημοτικὲς ἀνοήσιες. «Ἐνας κ. Λαβλακίδας εἶναι κι' ἂν εἶνα ποῦ τὰ θαλάσσωσε μετὶς ἐξωφρενικῆς ιδέας. Μὰ κ' οἱ ἄλλοι δέν πήγαν πίσω. Ποῖος λίγο, ποῖος πολὺ, ὅλοι ἐπρόσφεραν στὸν ἀγῶν' αὐτὸ τὴν ἀνοήσουλα τους.

Ὁ ἀγῶνας ἔκλεισε μ' ἕνα περίφημο γράμμα τοῦ κ. Σκίπη στοὺς «Θεσσαλοῦς μου». Ἀπὸ τὸν ἐπιλογὸ θὰ καταλάβετε και τἀλλο γράμμα :

— «Ὁρα καλὴ σας, γλυκοὶ μου πατριῶτες ! Τὸ παιδὶ τοῦ Ρήγα σας σὰς χαιρετᾷ ! Ὅσοι ἐργαστήκατε γιὰ τὸ ἔργο μου (τὸ ἔχετε μονάχοι ποιοὶ εἴστε !) ἔχετε τὴ συνειδησὴ σας ἀναπαυμένη πὼς γιὰ κάτι ἱερὸ ἐργαστήκατε. Ὁρα καλὴ σας, γλυκοὶ μου πατριῶτες, τὸ παιδὶ τοῦ Φεραίου σας σὰς χαιρετᾷ !

Ἐξὸν ἀπὸ τὸν Βόλο, ὁ κ. Ἐνσκήπης θὰ ἐνσκήψῃ και σ' ἄλλες πόλεις τῆς Θεσσαλίας γιὰ νὰ κυρήξῃ τὸ ἱερὸ του ἔργο !

Ὁ κ. Βδελλόπουλος δέν ἐφυγε ἀκόμα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Οὔτε ὁ κ. Μιστριώτης.

Τέτοιες κατηγορίες ἔκαμον οἱ Μεθυμνιώτες.

ΙΑ' Κι' ὁ Δάφνης βρίσκονταν σὲ κακὴ κατάσταση ἀπὸ τὶς ζυλιές, μὰ βλέποντας ἐκεῖ τὴ Χλόη τ' ἀψηφοῦσαν ὅλα. Κ' ἔτσι ἀπολογήθηκε :

— Ἐγὼ βόσκω τὰ γίδια μου καλὰ. Ποτὲς δέν παραπονιῆθηκε κανένας χωρικνός, ὅτι τραγὶ δικό μου βόσκησε στὸν κηπό του ἢ κλημά βλασταρωμένο ἔσπασε. Μὰ αὐτοὶ εἶναι κακοὶ κυνηγοὶ κ' ἔχουν σκυλιὰ κακογυμνασμένα, ποῦ τρέχοντας πολὺ και γαυγίζοντας δυνατὰ ἔδιωξαν τὰ γίδια ἀπὸ τὰ ὄρη και τοὺς κάμπους κατὰ τὴ θάλασσα, σὰ λύκοι. Μὰ θὰ μοῦ εἶπουν: ἔφαγαν τὴ λυγαριὰ; βέβαια, ἀφοῦ δὲ βρίσκον στὴν ἀμμουδιὰ χορτάρη ἢ κουμαριὰ ἢ θυμάρη. Μὰ χάθηκε τὸ καίκι ἀπὸ τὸν ἀνεμο και τὴ θάλασσα. αὐτὰ εἶνα τοῦ χειμῶνα δουλιές κι' ὄχι τῶν γιδιῶν. Μὰ ἦταν ἐκεῖ μέσα φορεσιές και λεφτά και ποῖος ἔχοντας τὰ λογικὰ του θὰ πιστέψει, ὅτι καίκι, ποῦ εἶχε μέσα τῶσα πράματα, εἶχε λυγαριὰ γιὰ παλαμάρι;

ΙΒ' Καὶ ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ ἔκλαψε ὁ Δάφνης κ' ἔφερε τοὺς χωρικνοὺς σὲ μεγάλη ψυχρόπνεση, ὡς ποῦ ὁ Φιλιππὸς ὁ κριτὴς ὀρκίζονταν στὸν Ἰάνα και στὶς νύμφες, ὅτι δέν ἔκανε κανένα ἄδικο ὁ Δάφνης μὰ μῆτε και τὰ γίδια, παρὰ ἡ θάλασσα κι' ὁ ἀνεμος, ποῦ ἄλλους ἔχουν γιὰ κριτάδες τους. Δέν ἔπαιθε μ' αὐτὰ ὁ Φιλιππὸς τοὺς Μεθυμνιώτες, μόνε αὐτοὶ, ἀφοῦ χύμιζαν με θυμὸ, τρα-

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Κάποιος Μακάριος κύριος στὸ «Σκρίπ», ἔγραψεν εὐθυμότατα πράγματα γιὰ τὴν κλεισμένη Ἀκαδημία μας.

— Εἶπε πὼς θίνοιχτῆ και πὼς θὰ διοριστοῦν Ἀκαδημαῖκοι μαζί με ἄλλους, και μερικοὶ ποῦ μεταφράζουν τοὺς ἀρχαίους συγγραφείς, ὄχι βέβαια με τὴν ὁμορφιὰ ποῦ μεταφράσε κάποτε κάποιος ἄλλος μακάριος τὰ περίφημα ἐκεῖνα πανταλόνια τοῦ Ὀνέ.

— Ἡ «'Αστραπὴ» δημοσιεύει τὶς ἀκριβέστερες εἰδήσεις—τὰ τηλεγραφήματά της πιά ἀφήστε τα!—ἀπὸ τὸ Ρωσο-Γιωπωνέζικο πόλεμο,

— Ἡ Ἰδία, ἂν τὸ θυμόσαστε, εἶχε παρουσιάσει ἄλλοτε στοὺς ἀναγνώστες τῆς μιὰ εἰκὼν τῆς Ντουζέ... γιὰ Ἀγία Βαρβάρα.

— Προχτὲς τοὺς παρουσίασε πάλι ἕνα φιγουρίνι ἀπὸ ἐφημερίδα τοῦ συρμού, γιὰ τὴν γυναῖκα τοῦ Ρώσου πρέσβη στὸ Πεκίνο !

— Καὶ ποῦ νὰνάψῃ ἀκόμα στὰ καλὰ ὁ πόλεμος !

— Μερικοὶ σταυραστοὶ, μὰς λένε, εἰτοιμάζονται νὰ πᾶνε στὴν Γιαπωνία γιὰ νὰ πολεμήσουν τοὺς Ρώσους, τοὺς μεγάλους μας ἔχθρους.

— Ὁ κ. Ἀναστασόπουλος ὁ Κεχηναῖος, ποῦχει κηρυχτῆ φανερὰ ἀπὸ καιρὸ κατὰ τῶν Ρωσικῶν ρουβλιῶν, δέν θὰ πάη μαζί τους.

— Ὁ μείνη ἔδω γιὰ νὰ πολεμήσῃ τὸν ἔχθρὸ με τὸ πέννα.

— Πάλι στοὺς «Καιροῦς» και στὴν «'Εσπερινή» ἐφάνηκε ἡ ἀθέστατη ἐκεῖνη ρεκλάμα τοῦ σαπουνιοῦ ποῦ τὴν παρουσίασε τὸ περασμένο καλοκαίρι ὁ περίφημος κύρ Νικολάκης ὁ Σπανδωνῆς γιὰ ἔργο τοῦ κ. Πάλλη.

— Θέλουν νὰ ποῦν μερικοὶ πὼς τὸ βρυκολάκιασμα αὐτὸ τῆς ρεκλάμας τῶκανε ὁ κ. Πολύβιος Κουρούπης γιὰ νὰ χτυπήσῃ τοὺς ἀντιπάλους του !

— Καὶ μιὰ περιεργότατη εἰδήση. Στὸ Γυμνάσιο τῆς Πλάκας διδάσκαται(;) ὁ «Αἶας» τοῦ Σοφοκλή.

— Καὶ τί σημασία ἔχει αὐτὸ; θὰ μὰς ρωτήσετε.

— Ἐχει και παραέχει σημασία. Γιατὶ γυμνασιάρχης ἐκεῖ εἶναι ὁ κ. Σακελλαρόπουλος, γαμπρὸς τοῦ Μπαρμπα-Μιστριώτη.

— Ὁ ὁποῖος Μπαρμπα-Μιστριώτης εἶναι πρόεδρος τῆς εταιρίας πρὸς ρεζίλευση ἀρχαίων δραμάτων ποῦ θὰ παραστήσῃ ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μῆνες τὸν Αἶα.

— Κ' ἔτσι ὁ γαμπρὸς βοηθεῖ τὸν παθερὸ του στὴν ἐπιχείρηση, ἀφοῦ λέει κάθε μερα στοὺς μαθητὲς του πὼς πρέπει νὰ δοῦν τὸ δρᾶμα στὸ θέατρο γιὰ νὰ τὸ νοιώσουν καλὰ.

— Καὶ τὰ παιδιὰ, πῶχουν νοιώσει και τὸ δρᾶμα και τὴν πονηριὰ τοῦ Γυμνασιάρχῃ τους, ξεκαρδίζονται στὰ γέλια.

Ο ΙΔΙΟΣ

βοῦσαν πάλαι τὸ Δάφνης κ' ἤθελαν νὰ τότε δέσουν. Τότες οἱ χωριάτες ἀγριεμένοι πηδᾶν κατ'ἀπάνου τους σὰν ψαρῶνια ἢ καλιακούδες και στὴ στιγμή τοὺς παίρουν τὸ Δάφνης, ποῦ κι' αὐτὸς πάλαι πιά, και χτυπώντας τους με ζύλα τοὺς ἔστρωσαν στὸ κυνήγι. Καὶ δὲ σταμάτησαν παρὰ ἀφοῦ τοὺς ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορά τους σ' ἄλλα χτήματα. Κ' ἐνῶ ἐκεῖνοι κυνηγοῦσαν τοὺς Μεθυμνιώτες, ἡ Χλόη με πολλὴν ἔσυχία φέρνει τὸ Δάφνης στὶς νύμφες και τοῦ πλένει τὸ ματωμένο πρόσωπο, γιατί εἶχαν σπάσει τὰ ρουθούνια του ἀπὸ κάποιο χτύπημα, και βγάζοντας ἀπὸ τὸ ταγάρι τῆς ἕνα κομματι ψωμί και τυρὶ τοῦ δίνει νὰ φάει. Καὶ τότες πιά ξαναποχτῶντας τὸν τοῦδωσεν ἕνα φιλιὸ σὰ μελι γλυκὸ. Κ' ἔτσι ἀπὸ τέτοιο κίντυνο γλύτωσεν ὁ Δάφνης.

ΙΙ'. Μὰ τὸ πρᾶμα δέν τελειωσεν ἴσα μ' ἔδω, γιατί οἱ Μεθυμνιώτες, ἀφοῦ πήγαν στὴν πατρίδα τους πιζοστράτες ἀντὶς γιὰ καρραβιώτες και πληγωμένοι ἀντὶς γιὰ χαροκόποι, μάζεψαν τοὺς συντοπιτὲς τους, και βάζοντας στοὺς βωμοῦς λιοκλάδια, παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς γδικηθοῦν, χωρὶς ὅμως νὰ λέν τίποτις ἀπὸ τ' ἀληθινὰ, μῆπως τοὺς περιγελάσουν ποῦ ἔπαθαν τέτοια και τῶσα ἀπὸ βοσκούς, παρὰ κατηγοροῦσαν τοὺς Μιτυληνιοῦς, ὅτι τοὺς ἔκλεψαν τὸ καίκι και τοὺς ἔρπαξαν τὰ λεφτά. Κ' ἐκεῖνοι πιστεύοντάς τους ἀπὸ τὶς